

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosepah afriških
misijonov

(S pril. „Klaverjev Koledar“).

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v prosep

afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za celo leto v slovenski izdaji **6 Din.** S prilogo „Klaverjev Koledar“ **10 Din.** Posamezna številka „Odmeva“ **75 par.** — Naročila in darove za afriške misijone prosimo naslovljajte na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.**

VSEBINA:

Dušna premija. — Eno leto. — Še nekaj sožalnic. — Dragocena obletnica. — Pismi dveh cerkvenih knezov. — Iz misijonov: Apost. pref. v deželi Culuv. — Apost. vik. Eritreja. — Apost. pref. Kunene. — Kratki mis. dopisi. — Pismo črnega seminarista. — Duhovna žetev v misijonu. — Spreobrnjenje zamorskega glavarja. — Na praznik sv. Petra Klaverja. — Rožni venec. — Iz naše listnice. — Vesti iz propagande. — Sv. Anton pomaga. — Kaj je Zamorček. — Življenje sv. Petra Klaverja. — Družba sv. Petra Klaverja. — Pom. misijonarka. — Popolni odpustek.

Slike: Cerkev sv. Terezije v deželi Bazuto. — Takoimenovani malik (fetiš „basbonge“).

Darovi

od dne 1. marca do 30. aprila 1923.

Za afr. misij. Din 6945·75, L 3.—.	Za šole katehistov od Belih
Za sv. maše Din 718.—.	očetov Din 125.—.
Za stradajoče Din 49·25.	Za nabavo kolesa P. Turnbull-u
Za gobavce Din 13·50, L 2.—.	Din 50.—.
Za odkup sužnjev Din 4100·20.	Za nabavo rožn. venc. Din 25.—.
Za botrin. dar. D 5201·50, L 150.—.	Za nabavo svetinjic Din 16.—.
Za zamorčke Din 1054·25.	Za P. Mlakića v Kartumu
Darovi za krščence Din 95.—.	Din 200.—.
Za semeniščnike Din 300.—.	Za misij. sv. Jožefa Din 10.—.
Za katehiste Din 420.—.	Za črne sestre Din 10.—.
Za kruh sv. Antona Din 6445·25.	Za cerkev sv. Petra Klaverja
Za Klaverjev vinar Din 34.—.	Din 10.—.
Za otroško zvezo Din 129·25.	Za Družbo sv. Petra Klaverja
Za mašno zvezo Din 5471·25.	Din 153·75.
Za misijonsko zvezo Din 77.—.	Podpor. prispevki Din 199·75.
Za afriški tisk Din 883·25.	Darovi brez določila Din 660·20.
Za Bele očete v vikar. Dar-es-Salaam Din 25.—.	

Zbirka „Bogoljuba“ 1. 1922: za afr. misijone Din 649·50, za „odkup in botrinske darove“ Din 276·75, za Klaverjevo družbo Din 25.—. Nabrano po „Glasniku presv. Srca Jezus. v Zagrebu“: za afr. misijone Din 3550.—, za „botrinske darove“ Din 250.—. Fr. Marn v zahvalo presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu in vsem svetnikom v važni zadevi Din 5.—.

Cerkve sv. Terezije v deželi Bazuto, Afrika.
(Na levo misijonarjeva kočica.)

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 sv. maš.

Eno leto.

Za življenjem, polnim dela in truda, je prišel čas odpočitka. Pravkar je preteklo leto, kar je zaprla oči ustanoviteljica naše družbe. Bridka je bila ob tej izgubi bol nas vseh, ki smo jo ljubili. Polagoma pa je to bol ublažil pogled na izredno bogate sadove, ki jih v večji in večji meri rodi v misijonih delovanje te od Boga tako blagoslovljene žene.

V njeno veliko srce je bila vpisana le ena beseda: „Bog!“ Bogu je bilo posvečeno vse njeno apostolsko delovanje v misijonih, Bogu je živela, Bogu umrla.

Najbrž ni bilo veliko svetnikov, katerih telo bi bilo ob smrti tako izsušeno in brezmesno kakor njeno. Z vso pravico bi smeli zapisati o njej besede sv. Duha: „Consumatus in brevi, explevit tempora multa.“ Res je množila dneve svojega življenja s tem, da si je pritrgovala ure, za počitek in spanje potrebne, ter jih porabljala za misijonsko delo.

Eno leto po njeni smrti še ne moremo dostojno oceniti zaklada čednosti in svetosti rajne Marije Terezije Ledóchowske. A po njej ustanovljena Klaverjeva družba je najkrasnejši slavospev njej na čast.

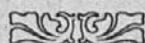
Ako gojijo naša srca kako željo, je to pač ta: bolj in bolj posnemati plemenito ustanoviteljico naše družbe, služiti Bogu in bližnjemu, kakor je služila ona.

Sprejeli smo že več dopisov o milostih, ki so jih razne duše dosegle po njeni priprošnji. Stari in mladi goje veliko zaupanje do te žene, ki je bila vse življenje pomočnica najbednejših in je vedno visoko dvigala zastavo z napisom: „Najbožanstvenejše vseh božanskih del je: Sodelovati pri zveličanju duš.“

Leto dni! Leto dni prvega miru in odpočitka za ustanoviteljico in leto dni dela za družbo brez njenega vidnega sodelovanja. A to leto je tudi pokazalo, da ima njena ustanova v sebi jako življensko moč in bo živela na večjo čast božjo, v odrešenje duš in večno veselje svoje ustanoviteljice.

Če hočemo to veliko veselje še pomnožiti, posnemajmo jo, pomagajmo ubogim misijonom z delom, *z darovi in z molitvijo!

St. K.

Še nekaj sožalnic.

Vedno in vedno nam dohajajo od afriških misijonarjev in misijonskih škofov nova sožalna pisma in ne moremo si kaj, da bi jih ne objavili v „Odmevu“, da jih čitajo tudi naši cenjeni prijatelji in dobrotniki.

Z odkritosrčnim, boleznim sočutjem smo sprejeli vest o smrti gospe Ledóchowske, ki se je res kot prava mati darovala za svoje otroke v temni Afriki. Tolaži pa nas misel, da so neumrljivi duši sledila vsa njena dobra dela ter ji v večnosti pridobila najlepše plačilo. Tukaj pa je delo velike, nepozabne žene poglavo globoke korenine in rodi ter bo rodilo sadove, od katerih smo že uživali in bomo uživali še dolga, dolga leta.“

Misijonarji kapucini v Dar-es-Salamu.

„Če bi smrti ne bilo, kje bi bilo plačilo za tako življenje, kje krona za tako delovanje? Vi jokate . . . in iz Afrike se dvigajo proti nebesom molitve, s solzami pomešane . . ., zakaj nje, ki je bila res mati, ni več. Z vsemi misijonarji in z vsemi spreobrnjenci čutimo tudi mi isto

bol. Darujemo sv. maše za njo, ki nam je bila mati, in za delo njenega življenja.“

P. Dufays, iz reda belih očetov, **Tanganjika**.

„Nemogoče je vse naštet, kar je dobrega storila za misijone rajna grofica, ki vsi žalujemo za njo; nemogoče je popolnoma opisati in oceniti njeno svetniško življenje in njeno junaško delovanje.“

Škof Biermans M. H., apostolski vikar **Gornjega Nila**.

Dragocena obletnica.

Škof Canitrot, lazarist, apostolski prefekt Fort-Dauphina nam je mogel sporočiti svoje sožalje k smrti naše nepozabne ustanoviteljice šele 27. novembra l. l., ker je prejel poročilo o njeni smrti šele po povratku s svojega 80 dnevnega misijonskega potovanja. Tako piše naši novi vrhovni voditeljici.

„Bila je vedno pripravljena, slehernemu misijonarju priti na pomoč in mu veselje napraviti, vedno je razdelila miloščino med najpotrebnejše . . . Prosim, sporočite mi, katerega dne se morem v duhu združiti z vsemi prijatelji blagepokojne grofice, in s celo Klaverjevo družbo, da darujem sveto mašo za njo?“

Dan določiti ni bilo težko. 6. julij, obletnica smrti grofice Marije Terezije Ledóchowske, naj bo vedno posvečen tudi njenemu spominu . . .

Tako je naznanila naša vrhovna voditeljica čast. gospodu Skofu. Tako vabimo tudi vse afriške misijonarje in katoličane vseh dežel; vabimo naše prijatelje, dobrotnike in naročnike, da se **vsako leto dne 6. julija** v duhu združijo z nami v živem spominu na njo, ki je našemu srcu postala tako draga. Ta dan si bomo mi Slovenci tem lažje zapomnili, ker praznujemo ravno dan poprej, 5. julija, god naših slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda. Naslednji dan, 6. julij, pa posvetimo spominu »materi zamorcev in misijonarjev«. Tudi ona je bila naše krvi, izšla je iz našega slovanskega naroda — iz plemenite poljske rodbine — poklicala v življenje napravo v rešitev naj-nesrečnejših naših črnih bratov . . . šla po plačilo . . . in zapustila nam družbo kot sladko dedščino, da se ji tudi mi popolnoma posvetimo.

O presveta kri Jezusova, operi črno Afriko! **Poveljaj tudi njo**, katere življenjski cilj je bil: rešitev Afrike!

Pismi dveh cerkvenih knezov ob priliki izvolitve naše nove vrh. voditeljice.

V Parmi, dne 26. decembra 1922.

Sporočam Vam, čestita Mati, svoje najiskrenejše častitke k izvolitvi za vrhovno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja. Prosim Boga, naj s svojim blagoslovom podpira in spremlja vse, kar boste storili za rast te svete, od same previdnosti

božje v življenje poklicane družbe. Velika duša ustanoviteljice Klaverjeve družbe bo v nebesih brezdvomno neprestano prosila božjega blagoslova in božje pomoči za Vas, častita Mati, ki ste izvoljeni, da nadaljujete veliko njeno delo za osvoboditev ubogih zamorcev.

Iskrena Vam hvala za darilo, ki ste mi ga poslali s posmrtnino za rajno. Želim in upam, da nam kdo v doglednem času oriše občudovanja vredno življenje blage pokojnice, ki bo nov dokaz, kako je Cerkev v vseh časih bogata z junaki in svetniki.

Prosim od Boga vse dobro za Vas v novem letu, prosim za Vaše molitve ter ostajem v Srcu Jezusovem

vdani

GUIDO M., nadškof parmski,
(na polotoku Sicilije).

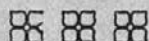
V Mehlinu, dne 27. decembra 1922.

Globoko ginjen sem bral življenjepis Vaše ustanoviteljice, ki ste mi ga blagovolili poslati (v laškem prevodu).

Zahvaljujem Vas za to nežno ljubeznost. In kakor me prosite, pošiljam iz srca Vam in Vaši družbi svoj očetovski blagoslov.

Blagovolite sprejeti, prosim, častita Mati, izraz mojega spoštovanja in moje vdanosti.

† D. D. KARD. MERCIER,
nadškof v Mehlinu
(v Belgiji).

Iz misijonov:

Apostolska prefektura v deželi Culuv.

Škof Spreiter iz reda sv. Benedikta, apostolski prefekt v deželi Culuv piše z dne 19. novembra 1922 naši vrhovni voditeljici:

Sredi julija sem kupil farmo (kmetsko posestvo), na kateri zdaj bivamo. Leži približno šest in pol kilometrov južno od burskega mesteca Vriheid. Zdaj, ko vrednost denarja v Srednji Evropi tako pada, šele prav spoznavamo, da nam je sama Previdnost božja dala najti ta kraj, ki leži sredi večjih krščanskih naselbin, je stran od sveta in vendar blizu železnice. Navrh smo kupili farmo za tukajšnje raz-

mere poceni in je prejšnjemu lastniku že žal, da jo je prodal. Hotel jo je že spet nazaj. Rodi dovolj, da nas preživi. V treh mescih, kar smo tukaj, smo morali pač delati kakor trapisti, ker delavcev ni dobiti, nimamo pa tudi denarja, da bi jih plačali. Tudi sem sam pridno pomagal pri delu. Zdaj mi je bilo koristno, da sem se, ko smo ustanovili svoj samostan in v noviciatu, vadil v raznovrstnih delih.

Prejšnjo kolarnico smo prenauredili v kapelico. Dne 18. oktobra sem jo z velikim veseljem posvetil. Ko smo več tednov bili brez Najsvetejšega, imamo ljubega Zveličarja spet pri sebi. To je edina kapelica v vsem misijonskem okolišu, edini tabernakelj. Le osem metrov je kapelica dolga, 5 pa široka. Ta prazni prostor brez vseh okraskov, krit z zarjavelo pločevino, ki je od solčnih žarkov kar razbeljena in moja nekdanja lepa in prostrana prestolica v Dar-es-Sallaamu — kakšen razloček! A tu kakor tam biva pod podobo kruha isti dobrotni Bog!

Pravkar stavimo hišo zase, da se bodo mogle sredi decembra nastaniti sestre v hiši, v kateri zdaj mi bivamo. Naša nova hiša je takale: ogrodje z močnimi prečnimi drogovi in s slamnato streho; prostor med drogovi je z opeko zazidan. A takoj smo se morali lotiti tudi drugih stavb; zakaj čimprej moramo otvoriti šolo za naraščaj domačih učiteljev. Odkod pa bomo dobili sredstva za te stavbe, to ve sam Bog. V zaupanju na božjo pomoč sem začel z delom.

Denarne stiske so nam pri vsem največja ovira. 1. avgusta bi moral imeti 1000 angleških funtov. Za drugih 1500 funtov moram plačevati 7 odstotne obresti. Kar imamo gotovine, ne bo več dolgo naša; kmalu nam bo pošla. V začetku leta pridejo iz Evrope: dva patra, kakih pet bratov in tri sestre. Odkod bom vzel denar, da jim plačam pot in oskrbim obleko, ne vem. Moral bi preskrbeti tudi katehiste in učitelje, kmalu odpreti drugo misijonišče. Ne manjka nam ljudi za ta podjetja, ne manjka duš, ki bi jih reševali, manjka nam edino svetnih sredstev, denarja! Ta mamon, ki bi ga najrajši sovražil kakor greh, pa nam je tako potreben.

Dobrodošlo bi nam vse: obleka, tablice in kamenčki za šolo, mašne obleke, sv. posode za službo božjo, prenosljivi oltarji itd.

Apostolski vikariat Eritreja.

Pismo o. Giandomenico iz kapucinskega reda.

Pleme Kumancev, ki jim dežela meji na severu na turške, na vseh drugih straneh na razkolno-koptske pokrajine, je dolga leta silno trpelo pod roparskimi napadi bojvitih sosedov. Abesinci so smatrali Kumance za zelo zastalo ljudstvo, ki za kako višjo izobrazbo vobče dovzetno ni. Celo misijonarji so bili poprej tega mnenja. A pred kakimi desetimi leti so ustanovili vendar tudi tukaj katoliško misijonsko postajo. Seveda še postaja sama ne pomeni tudi uspeha. In res je prešlo teh deset let poizkusov, dela in truda v tej tako zapuščeni deželi skoraj brez sadu. Predsednik misijonišča je porabil sledni prosti trenutek, da bi se naučil jezika domačinov ter bi jim mogel napisati katekizem in nabožne pesmi v njihovem jeziku. Ko sem ga nekega dne v Barentu obiskal, mi je pravil s solznimi očmi, da je ves trud zastonj. Ta dolgoletni delavec v vinogradu Gospodovem je bil po mnogem delu in raznih boleznih že povsem potr in skoraj že obupan. Trudil sem se, da mu oživim upanje na boljšo bodočnost. In res, sam ljubi Bog mu je prišel na pomoč.

Proti Božiču je zavelo po deželi kakor dih milosti. Možje, žene in otroci so pričeli kazati živo zanimanje za sv. vero. Prosili so, naj jih poučijo, in obljubili, da hočejo pričeti novo, boljše življenje. Rojstvo našega Božjega Zveličarja je bilo nekak vogelni kamen za cerkev Božjo med tem ljudstvom. V januarju in februarju je hrepenenje po spreobrnjenju le še rastlo. Tudi v pokrajinah okrog Barentua je začelo ljudstvo dvomiti o poganskem praznoverju.

Prav tedaj je bival tu naš preč. o. redovni general. Brzobjavno in v večjih pismih so ga silno prosili, naj bi prišel nemudoma v Barentu. 47 katehumenov je želelo od njega sprejeti sv. krst; nad 200 že krščenih domačinov se mu je hotelo zahvaliti, da jim je poslal »starega očeta« (tako imenujejo starčka misijonarja). O. general se je tudi nemudoma odpravil tja, da spravi v žitnice Gospodeve, kar so njegovi sinovi v potu svojega obraza sejali. Ko se je vrnil k nam, nam je ginjen rekel: »Kako se ti dobri patri trudijo in kako lepe uspehe so dosegli! In vendar se je dosedaj vedno trdilo, da med Kumanci nikoli ne bo kristjanov.«

Daj Bog, da bi spreobrnjenci ostali stanovitni in bi še druge privedli v cerkev Božjo. Misijonarji se gotovo ne

bi ustrašili ne truda ne žrtev; istotako ne sestre misijonarke, ki imajo velik vpliv na ženske. Upamo tudi na podporo pobožnih duš iz domovine. Res ne smemo pri pridobivanju duš računati samo z denarno pomočjo, dasi je zelo potrebna. Pred vsem se moramo spominjati, da smo sodelavci in orodje milosti božje; to pa je po besedah Božjega Zveličarja treba pridobiti z molitvijo, s pokornimi deli in z neomejenim zaupanjem v Boga. Saj imamo za to tako veličastne zgledе v velikih misijonarjih: Frančišku Ksaveriju, Petru Klaverju, De Jacobisu, Massaji, Comboniju.

Apostolska prefektura Kunene.

O. Wendling iz reda očetov sv. Duha je pisal dne 1. maja 1922 naši vrhovni voditeljici.

Da so maliki, ki sem Vam jih poslal (poslal je te podobe našemu »Afriškemu muzeju« v Rimu) pristne in prave, Vam lahko zajamčim; odvzel sem jih namreč osebno črncem, ki so jih po božje častili. Da so ti pomilovanja vredni ljudje seveda mislili, kako velikanski zaklad so z njimi izgubili, Vam pač ni treba praviti.

Nekatere takih podob res niso pravi maliki, ampak služijo le čarovnikom, da z njimi od lahkovernega ljudstva izvablajo denar. Druge pa so naravnost peklenske, n. pr. takozvani »Eholo lio tyilala lo memthu«; eno tako sem odvzel nekemu očetu, ki je temu maliku daroval lastnega otroka. Sam sem tega nesrečnega otroka dobro poznal.

Celo smrt ni tem usmiljenja vrednim ljudem nič naravnega, zlasti ne smrt poglavarjev. Pravijo: »Duh kakega še živega ali že umrlega je temu življenje snedel«. Pa povprašujejo čarovnika za dotičnikovo ime. Če ta obdolži kakega mrliča, izkopljejo njegovo truplo, ga sežgo ter si naredе iz pepela nekako malikovalsko svetinjo, ki naj bi jih z naprej čuvala tega nevarnega duha. Ako pa označi čarovnik kako živo osebo, da je snedla umrlemu življenje, gorje temu nesrečniku! Treba se ga je brž ko mogoče odkrižati, sicer bo snedel življenje vsem sorodnikom umrlega in ne bo imel nikoli dovolj. Navadno takega nesrečneža zastrupijo, ga z velikim hruščem in truščem pokopljejo, spet izkopljejo, na kar ga čarovnik sežge. Iz pepela si naredе malikovalsko svetinjo, »Otyilala« imenovano. Nekega siromašnega, meni dobro znanega dečka so obtožili takega zločina ter ga spravili s sveta.

Takoimenovani malik (ali fetiš) „basbonge“.

Imajo dva kijem podobna malika »Onokumje mebo malute«. Ta pripravijo čarovniki do tega, da plešeta, nekako kakor špiritisti pripravijo mize do tega, da trkajo in se vrte. Zlasti z duhovi umrlih, pri naših Vangamcu zamorih »Omalulu« imenovanimi, uganjajo ti služabniki satanovi grde goljufije. Darujejo jim tudi pijačo in razne druge darove.

O, naši ubogi črnci so še sužnji hudega duha, čarovnikov in malikov. Toda milost Božja je neizmerna; zmagala bo naposled ta!

Vsako dobro misijonsko podjetje mi je v moji škofiji dobro došlo. V božjih rečeh ne smemo biti preozkosrčni in takim podjetjem ne postaviti preozkih mej. Saj smo mi katoličani že sami po sebi določeni za ves svet. Zneski, ki jih bomo dobrega srca darovali za zmago cerkve v poganskih deželah, bodo izprosili iz neba bogat blagoslov tudi za našo milansko škofijo.

Papež Pij XI. kot kardinal in škof milanski.

Kratki misijonski dopisi.

Škof Streicher, apostolski vikar v Ugandi, je praznoval dne 15. avgusta 1922 srebrni škofovski jubilej. Naša rajna ustanoviteljica je Prezvzišenemu poslala ob tej priliki male mašne knjige z vpisanim poklonilom. Škof Streicher se je takoj zahvalil in v tem pismu piše: »Za velik del dobrega, kar ga je bilo v Ugandi storjenega, moramo zahvaliti Vas. Brez Vaše plemenite, neusahljive denarne pomoči, ki smo jo dobivali tekom tega četrtsotletja, ne bi mogle nastati razne naprave v mojem vikariatu, predvsem naša semenišča, in ne bi tako lepo delovala, kakor zdaj delujejo«.

Sestra Marcela, iz reda sester sv. Jožefa v Mil-Hillu, piše iz misijonske postaje Nagalama v Ugandi (apostolski vikariat Gornji Nil): »Z našimi zdravili smo malone pri koncu. Zadostovala bodo kvečjemu še za mesec dni;

potem bomo morale bolnike, ki prihajajo dan na dan prosit pomoči, brez pomoči pošiljati domov. Zelo nujno bi potrebovali volnenih odev za bolnike v naši bolnišnici in v kočah za nalezljive bolezni. Kar se imamo odev, so popolnoma razcefrane: v mnoge pa smo morali zaviti mrliča, ki so umrli za kugo in jih z njimi pokopati. Potrebovala bi tisoč dolarjev, da bi mogla bolnišnico spet urediti, kakor je bila nekdaj. Prosim vas, pomagajte nam, kolikor morete. Kakor Vam znano, imamo tu dve veliki podjetji: šolo in bolnišnico. Šola izvrstno napreduje. Vsak dan prihajajo cele množice črnih otrok, ki jih pripravljamo na sv. krst in na prvo sv. obhajilo. Tudi v bolnišnici je dela čez glavo. Dan na dan prihaja cela vrsta bolnikov, ki iščejo pri nas pomoči. Naša bolnišnica je vedno polna, prenapolnjene so

tudi k njej spadajoče koče. Več duš pridobimo z bolniki nego na katerikoli drug način. Izpočetka, kadar pridejo k nam, so bolniki res še plašni in molčeči; čim pa so se belih žen privadili, so zelo ljubeznjivi in zaupljivi. Skoro vsi že, naj jih poučimo in pripravimo za sv. krst. Krstimo tudi mnogo otročičev, ki kmalu po rojstvu zbole in umrjejo. Če se mi ne bi pobrigali zanje, bi šli starši z njimi k protestantom. — Kakor sem že povedala, 1000 dolarjev bi potrebovala, da bi mogla z delom nadaljevati. Prosim, pomagajte nam, kolikor morete.

Škof Larue, M. A. piše dne 15. septembra 1922 iz Bangwela: »Moram v Rim, da sv. očetu poročam o prvih desetih letih v mojem vikariatu. Število vernikov se je v teh letih pošesterilo, od 5000 se je dvignilo na 30.000. Razen Boga moramo izreči najsrčnejšo zahvalo raznim dobrotnikom, zlasti Družbi sv. Petra Klaverja, da smo se preživili in tako napredovali. A zdaj živimo res v težkih razmerah. Podobni smo veliki rodbini, ki pričakuje od Previdnosti božje vsakdanjega kruha, ki naj jo reši gladu in celo smrti. Vse naše zaloge so pošle!«

Pismo črnega seminarista.

Pisal ga je neki dijakon malo pred mašniškim posvečenjem naši umrli vrhovni voditeljci:

Moji dobrotljivi materi!

Moja mati, z velikim veseljem Vam pišem. V začetku svojega pisma Vam izrekam prisrčno hvalo za veliko ljubezen, ki ste mi jo izkazali, ko ste mi v mojih namenih priskočili na pomoč in ste me s svojimi molitvami podpirali. Po Vaši dobrotljivosti bom mogel pristopiti k oltarju Gospodovem. Srčna, srčna hvala! Združen z Jezusom, ki me je izvolil za svojega služabnika, Vam kličem: »Bog Vam tisočero povrni!« Moja zahvala je slaba; bogata pa bo zahvala mojega Zveličarja, ki bo trajala vso večnost. Ko ste meni pomagali, ste pomagali vsem dušam, katere upam h Gospodu Jezusu pripeljati. Da bo Jezusa tem več duš spoznalo in ljubilo, to bo uspeh Vaše blagosrčnosti do mene. Iz globine srca: »Bog povrni!«

Jaz morem skazati svojo hvaležnost le z enim: da za Vas molim. Vršil bom to sladko dolžnost z največjim veseljem slednji dan pri sv. maši, pri vsakdanjem sv. obhajilu in ob kratkih obiskih pri našem dobrem Gospodu.

Kmalu bo prišel moj veliki dan. Dne 29. maja bom v mašnika posvečen, posvečen za vse veke. Jaz, ubog zamorec, brez kake posebne nadarjenosti, pred kratkim še pogan, čigar sorodniki so še pogani in mohamedanci, jaz, ki ga je

dobrotljivost misijonarjev pobrala iz vse te bede, naj postanem duhovnik, ki bo odpiral svojim črnim bratom, ki so še tako bedni in nesrečni, kakor sem bil jaz, zaklade presvetega Srca Jezusovega. O, kako velike reči mi je storilo presveto Srce Jezusovo!

Mati moja, molite mnogo zame, da postanem in ostanem duhovnik po presvetem Srcu Jezusovem, ki mora biti napolnjeno z bridkostjo, ko vidi, koliko ljudi ga še ne pozna in mu ne služi, kakor naj bi mu. Tako malo je delavcev in mnogi umrjejo po preobilnem delu izmučeni. Molite zame, da ne bom len delavec.

Mati moja, da bom mogel druge dvigati k svetosti, je potrebno, da najprej sam postanem svet. Nisem še. Kako naj to pričnem? Zatekam se pod okrilje Vaše molitve, da bom mogel duše reševati in jih voditi k Jezusu, ki je zanje umrl.

Bodite zdravi, srčno ljubljena mati! Jaz Vaš otrok
Marko Mukadde.

Duhovna žetev v misijonu.

Piše misijonar iz misijonske družbe sv. Benedikta.

Če se duhovniki v domovini toliko vesele nad lepim številom prvoobhajancev, koliko bolj se bomo veselili šele mi misijonarji. Tam v domovini so otroci že od zgodnje mladosti krščansko vzgojeni ter pridejo več ali manj poučeni v krščanski veri v šolo in k pouku. Mati že otročiča v naročju uči sklepati ročice in moliti. Ko otrok obiskuje šolo, ga dobri stariši doma izprašujejo krščanski nauk, ki ga je slišal in se ga učil v šoli, ter navajajo svojega sinčka ali hčerkico z besedo in vzgledom, naučeno izvrševati tudi v dejanju. V poganskih deželah je to čisto drugače.

V poganstvu odraščajoči otroci prineso svoje poganške nazore s seboj k pouku. Koliko dolgotrajnega in težavnega dela je treba, preden misijonar njih poganške šege in navade korenito ne izruje iz njihovih src. Toda naš Zveličar, ta veliki poznavalec človeških src, je našel pota in sredstva, ki zamorijo vse te slabe kali v človeku. Ta sredstva so sv. zakramenti, zlasti sv. obhajilo. Kako bi se torej misijonarji ne veselili, ako so po dolgoletnem, trudapolnem delovanju pripravili svoje katehumene na prejem sv. krsta in prvega sv. obhajila!

Praznik Marijinega Vnebovzetja je bil za nas praznik take radosti in sladke sreče. Saj je 170 otrok po dobri in skrbni pripravi pristopilo prvič k mizi Gospodovi. Bil je to za nas misijonarje dan bogatega plačila za ves trud in vso veliko skrb. O ko bi mogli pogosto obhajati take slovesne praznike.

Toda žetev je sicer velika, a delavcev je malo; prosite torej Gospoda žetve, »da pošlje delavcev v svoj vinograd«, tako kličemo z božjim Zveličarjem . . .

Spreobrnjenje zamorskega glavarja po priprošnji bl. Terezije od Deteta Jezusa.

Misijonska sestra Marcijana piše:

Preteklo bo skoraj leto, od kar sem Vam poslala sliko glavarja v Mausso, ki je bil takrat še pogan. Danes Vam v svoje veliko veselje in tolažbo lahko poročam, da je dne 5. februarja, po petmesečni bolezni pri polni zavesti prejel sv. krst. Štiri dni pozneje je mirno zaspal v Gospodu. Pravkar pripravljajo vse potrebno za njegov slovesni pogreb. Čeprav so naši ljubi črnci že kristjani, hočejo vendar po tukajšni šegi obhajati običajne pogrebne svečanosti, česar jim ne moremo in nočemo zabraniti. Dva meseca smo bolnega glavarja vsak dan obiskovali ter ga poučevali v krščanski veri. Hvala Bogu, štiri dni pred smrtjo je postal otrok božji; to milost mu je sprosila mala cvetka, blažena sestra Terezija od Deteta Jezusa. Po sv. krstu je bil ves srečen in je mirno in vdano pričakoval smrti.

Na praznik sv. Petra Klaverja,

ki ga sveta Cerkev obhaja vsako leto 9. septembra, se združite ljubi prijatelji in dobrotniki ubogih afriških misijonov, tudi vi z nami v molitvi in sv. obhajilu! Počastimo ta dan prav posebno našega velikega patrona in prosimo, ga, naj nam izprosi pri Bogu enako gorečnost in ljubezen za rešitev duš, katere je bil poln on. Molimo za naše nesrečne črne brate in sestre tam v daljni Afriki, ki še sedijo v temi poganstva in ječijo v verigah suženjstva, da jim skoro zasije luč sv. vere.

Molimo pa tudi za misijonarje in misijonske sestre, ki morajo velike težave in trude prestati, naj jih ljubi Bog okrepi s svojo mi-

lostjo, da bodo neumorno in z velikim uspehom delovali v njegovem vinogradu. O, kako misijonarje prosijo in so hvaležni za našo pomoč, bodisi duševno ali gmotno! Bodite prepričani, tudi afriški misijonarji ta dan še posebno molijo za blage dobrotnike in se jih spominjajo. Tako piše č. gospod **škof Grison**, apostolski vikar Stanlejevih slapov v Afriki, vrhovni voditeljci Klaverjeve družbe z dne 30. nov. 1922.

„Mislim da ni potrebno Vas vnovič zagotavljati, da vsako leto 9. sept. darujemo sv. mašo za dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja. In da bi nihče na to ne pozabil, sem dal to napisati na tablice in te obesiti v zakristije naših misijonskih cerkvic“.

Rožni venec.

O. Riegner piše iz Natola Klaverjevi družbi: „Nepopisno sem Vam hvaležen za pošiljatev rožnih vencev, ki mi je bila izredno dobrodošla. Že od nekdanj visoko cenim molitev sv. rožnega venca; saj sem bil že kot dijak vpisan v bratovščino sv. rožnega venca. In ljuba Mati božja mi je po njem izprosila redovni in duhovski poklic. O kako sladko je bilo moliti v Marijini cerkvi sv. redemptoristov! Nisem molil zastonj. Čez osem let sem prišel v Bosno k trapistom in čez 11 let potem me je Marija pripeljala v Afriko. Res, čudovito me je vodila božja previdnost. In tako sem po 34 letih postal cel Afrikanec. Vzljubil sem Afriko z njenimi črnci kot svojo domovino, katere ne bi rad zapustil.“

Vse se veseli, vse, mlado in staro, prosi rožnih vencev. Jutri me obiščejo — imajo namreč šolske počitnice — tri učiteljice-domačinke iz obmejnih krajev Bazuto. Tudi njim jih bom nekaj podaril. So to pridna, a uboga dekleta, ki nimajo ničesar svojega; in vendar se celo leto neumorno trudijo s poučevanjem otrok. Zato si pač zaslužijo nekoliko nagrade. Rožne vence nameravam kar najhitreje razpečati; kajti le tedaj bodo dosegli svoj namen.

Rožni venec je našim črncem, otrokom, ki smo jih rešili spon poganstva, neprecenljiv zaklad. Nikar se ne čudite, da od poslanih 1000 rožnih vencev imam komaj še polovico. — Rožne vence ste zavili v ostanke blaga, to je bilo zelo modro, ker tukaj v misijonu vsak kosček in vzorček blaga prav pride. Izročil sem jih sestri prednici za otroške obleke. Videti bi morali, kako sem jo s tem razveselil. In kako tudi ne, kajti odkod dobiti dovolj blaga za

oblekce toliko revnih otrok? Ko v zamorskih kočah večkrat krščujem otroke, me stariši tako iskreno prosijo kake srajčke za novorojenca; a žalibog jim ne morem ustreči.“

Iz naše listnice.

Neki župnik piše: „Pred kratkim mi je pripovedovala znana gospica, da izdeluje za svojega strica—duhovnika lep roket ter da ob prostem času veže tudi brezplačno paramente za druge cerkve. Lepo in hvalevredno! Toda še nekaj boljšega. Izdelovala naj bi brezplačno paramente za toli potrebne katoliške misijone med pogani. Kajti pri tem nizka valuta našega denarja ne pride v poštev, in je velik pripomoček za rešitev neumrjočih duš. Kaj boljšega res ne vem za njeno blago srce in spretne roke; zato sem ji pripovedoval o Klaverjevi družbi, o kateri še ničesar ni slišala.“

Neka učiteljica pošilja 14 Din od svojih učenk—prvoobhajank kot pozdrav kakemu zamorskemu otroku.

Neki dušni pastir iz E. piše: Pri nas je bila vedno navada obhajati praznik farnega patrona s streljanjem. Letos pa je nekdo predlagal, denar, namesto za smodnik, darovati misijonom. Predlog je bil z navdušenjem sprejet. Nabralo se je 1180 kron, katere pošiljamo Klaverjevi družbi za afriške misijone. Namestu praznega dima naj se dvigajo molitve naših črnih spreobrnjenih bratov proti nebu.

Vesti iz Propagande.

O. Gabrijel Celger, iz Švicarske kapucinske provincije, je bil imenovan za apostolskega vikarja v Dar-es-Salaam.

Msgr. Alojz Lempereur, C. S. Sp., je bil imenovan za apostolskega prefekta v Severni Katangi.

O. Paul Pichot, C. S. Sp., je bil imenovan za apostolskega prefekta v Majungo.

O. Peregrin Bellezze, O. S. M., je bil imenovan za apostolskega prefekta v Svaci deželi.

O. August Hermann je bil imenovan za apostolskega vikarja v Spodnji Volti.

O. Matija Eder, oblat sv. Franciska Saleška, je bil imenovan za apostolskega prefekta Namakva-dežezele.

O. Janez Marija Cesson je bil imenovan za apostolskega vikarja v Togo.

Sv. Anton vsem pomaga.

Na priprošnjo sv. Antona Padovanskega, ko sem se k njemu zatekla s prošnjo in molitvijo ter z obljubo, da bom darovala po moči za misijone po Klaverjevi družbi, sem bila čudovito uslišana. Polna zaupanja v sv. Antona Padovanskega Vam vsem kličem: Zatekajte se k njemu v vsaki potrebi in če mu izpolnite njegovo najsrčnejšo željo, pomagati ubožcem in revnim misijonom, ali Vas bo zapustil? — Nikakor ne!

Čudodelni sv. Anton vedno pomaga onim, ki se k njemu zatekajo z vročo prošnjo, da tako vedno in vedno povečuje čast božjo. Sv. Anton Padovanski, veliki čudodelnik, prosi za nas!

I. V.

Pridite, vi oblagodarjeni mojega očeta! Zakaj v ječi sem bil in ste me obiskali. Resnično, povem vam: kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili. (Mat. 25. 34. 36. 40.)

„Kaj je Zamorček?“

»Zamorček« je s slikami opremljen list za mladino, ki naj med njo pospešuje ljubezen in zanimanje za naše najrevnejše črne brate. Izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, laškem, nemškem, mažarskem, francoskem in angleškem jeziku.

Neka učiteljica piše založništvu: »Potruditi se hočem, da pridobim vedno več naročnikov; kajti ta ljubki mladinski list zelo blazilno vpliva na vzgojo naših malih učenk. S čitanjem primernih povesti in poročil se vzbuja v njihovih nedolžnih srcih sočutje z malimi trpečimi bratci in sesticami in radi žrtvujejo svoje male prihranke za misijone. Kdor pa tega ne more, nabira za uboge pogančke duhovnih daril, opravlja namreč vsakovrstna zatajevanja in molitve. Ne morete si misliti, koliko nedolžnega veselja napravlja to našim otročičem, pa tudi njihovim vzgojiteljem!«

Naročuje se »Zamorček« pri Klaverjevi družbi v Ljubljani.

Vsem misijonskim prijateljem in častilcem sv. Petra Klaverja priporočamo knjižico

„Življenje sv. Petra Klaverja.“

Cena Din 2-75.

Družba sv. Petra Klaverja.

Družba sv. Petra Klaverja je bila ustanovljena leta 1892. s posebnim privoljenjem sv. Očeta Leona XIII. Leta 1910. jo je Sveta Stolica končno veljavno potrdila.

Namen družbe. Sodelovanje pri spreobračanju Afrike s podpiranjem afriških misijonov in reševanjem sužnjev iz daljave.

Organizacija. Verski zavod „pomožnih misijonark za Afriko“, združen v delovanju z zunanjimi udi, podporniki in pobornicami.

Število udov. Nad 100 pomožnih misijonark, 145 vnanih udov, nad 45.000 podpornikov in podpornic in kakih 500.000 drugih udov iz različnih dežel sveta.

Zemljepisni obseg. Naselbine, podružnice in oddajališča v Jugoslaviji, Italiji, na Češkoslovaškem, Poljskem, Ogrskem, v Avstriji, Švici, Nemčiji, na Francoskem, v Belgiji, Spaniji, na Nizozemskem, Angleškem in v Združ. državah v Ameriki.

Deklico, ki bi iz ljubezni do Boga in do neumrljivih duš bila voljna posvetiti svoje življenje rešitvi duš zapuščenih zamorcev in bi želela kot

pomožna misijonarka za Afriko

pristopiti Družbi sv. Petra Klaverja, sprejmemo vsak čas na poskušnjo v našo hišo „Mati dobrega Sveta“ v Rimu ali v „Klaverianum“ v Solnogradu.

Zlasti gospodičnam z višjo izobrazbo in ki znajo več jezikov se nudi tu najlepša prilika, da svoje znanje posvetijo misijonom. A tudi dekleta s samo ljudsko šolo, ki se dobro razumejo na domača in poljska dela, so nam dobrodošla. Natančnejša pojasnila se na zahtevo dopošljejo.

Ako bi se katera za vstop odločila, naj pošlje npr. stvarno spričevalo, krstni list, kratek opis dosedanjega življenja in svojo sliko vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, Rim (23) Via dell' Olmata 16.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja:

dne 21. septembra, na praznik sv. apostola Matevža.

dne 24. septembra, na praznik Marije, Rešiteljice ujetih.

dne 15. oktobra, na praznik sv. Terezije.

dne 28. oktobra, na praznik sv. apostolov Simona in Jude Tadeja.

dne 30. novembra, na praznik sv. apostola Andreja.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila tiskarna »Tiskovno društvo« v Kranju.

Žalosten prizor karavane s sužnji.

Prosimo milodarov

za sklad „Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“!

*Imena darovalcev, ki bodo prispevali vsaj 10 Din ali čez,
bomo tu objavili. Sprejme se pa vsak, tudi
najmanjši dar s prirčnim BOG PLAČAJ!*

Imena dobrotnikov:

Spomin za umrle.

Gabrijela Göstl,
umrla 19. junija 1923.

Dolgoletna prijateljica in dobrotnica afriških misijonov in zadnja leta voditeljica ljubljanske podružnice Družbe sv. Petra Klaverja. Vsem cenj. bralcem jo priporočamo v blag spomin.

(Več v prihodnji številki).

† Preč. o. **Amand Acker**, bivši afriški misijonar in provincial očetov Sv. Duha. Umrl 30. marca 1923. v misijonišču Knechtsteden.

† Preč. o. **Bernard Marks**, iz družbe Jezusove, umrl 19. marca 1923. v misijonu Ngova (Belgijski Kongo).

R. I. P.

POZOR NOVI KOLEDARJI

Naročajte in razširjajte Klaverjev koledar 1924

z mnogimi poučnimi kot zabavnimi povesticami
in slikami iz zamorske dežele. — Cena kosu
Din 4.—, pri naročbi 12 kosov eden povrhu.

Misijonski Koledarček za mladino 1924

Vsled lepih slik in izbrane vsebine vsem stari-
šem in vzgojiteljem toplo priporočamo, naj ga
kupijo ljubi deci. Je tudi zelo primerno Miklav-
ževo darilo. — Cena kosu Din 2.50, pri naročbi
12 koledarčkov eden povrhu.

„Odmev iz Afrike“

ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov.
Prinaša najzanimivejše članke čč. misijonarjev iz
vseh delov Afrike. — Stane letno Din 6.—.

„Zamorček“

ilustriran mesečnik za mladino v pospeševanje
ljubezni do naših najubožnejših črnih bratov.
Stane na leto Din 4.—.